

เทศน์เช้า วันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๑

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ของเราคิดว่าจะ เราคิดว่าเรามีความเชื่อมั่นกันในเรื่องบุญ เรื่องบาป บุญกุศลนะ กรรมดี กรรมชั่ว การกระทำสิ่งที่ดีเป็นประโยชน์กับเรา การกระทำสิ่งที่ดี แต่ถ้าเป็นกิเลสมันเห็นว่า เสียเปรียบ นี่กิเลสมันคิดว่าเสียเปรียบ มันจะเอาเปรียบตลอดเวลา ทั้งๆ ที่ความจริงแล้วนะ นัก ภาวนาจะเห็นเลยว่าถ้ากิเลสมันเอาเปรียบนี้มันเอาเปรียบใคร? มันไม่เอาเปรียบใครเลย เอา เปรียบเรา

เอาเปรียบเรานะ เพราะ! เพราะเราทำดีทำชั่วเราได้ผล เราเป็นคนทำดี ทำชั่ว แต่กิเลสมัน กลัวว่ามันจะเสียเปรียบ พอมันเสียเปรียบ มันคิดว่ามันจะเสียเปรียบคนอื่น แต่ความจริงคือ เสียเปรียบตัวเอง ตัวเองคือตัวจิต นี่ตัวจิตโดนทำลาย ตัวโอกาสของเราโดนเหยียบย่ำทำลายหมด เลย เรานี่เสียเปรียบ แต่ถ้าเราไม่เสียเปรียบนะ เรามีธรรมนะเราเสียสละได้ เราทำแต่สิ่งที่เป็นคุณ งามความดี ถ้าทำคุณงามความดี กลิ่นของศีลจะหอมทวนลม

ศีลธรรม จริยธรรม เด็กลี คนดีมันหอมไปตามลมนะ คนเขาชมกัน แล้วเวลาตกทุกข์ได้ ยากจะมีคนช่วยเกื้อกูลอาศัย แต่ถ้าคนเวลามันเอาเปรียบเขาตลอดเวลาในเรื่องกรรม กรรมสำคัญ มากนะ กรรมคือการทำดีทำชั่ว ทำดีก็เป็นกรรมดี คำว่ากรรมๆๆ พอบอกเราพูดเรื่องกรรมบ้าง เรา คิดว่ากรรมมันมีแต่สิ่งชั่วร้าย กรรมคือสิ่งที่ทำให้เราทุกข์เรายาก แล้วกรรมดีล่ะ?

กรรมดีทำให้เราไปเกิดเป็นมนุษย์ มนุษย์นี้กรรมดีพาให้เราเกิดนะ พอเกิดมาเป็นมนุษย์ พบพุทธศาสนา มนุษย์มันมีอย่างไร? มนุษย์มีร่างกายกับจิตใจ ถ้าเกิดเป็นโอปปาติกะ เกิดเป็นผี เป็นเปรต เป็นต่างๆ เราเกิดเป็นเทวดา อินทร์ พรหม เขาไม่มีร่างกายแต่เขาเป็นทิพย์ สิ่งที่เป็น ทิพย์เขาเสวยของเขา ด้วยบุญด้วยบาปของเขา

ด้วยบุญด้วยบาปของเขานะ แต่เราเกิดเป็นมนุษย์มันมีร่างกาย เพราะธรรมชาติของ ร่างกายมันต้องการอาหาร ร่างกายต้องการเจริญเติบโต เราต้องถนอมรักษามัน เพราะเราถนอม

รักษามัน ร่างกาย เห็นใหม่ ในธรรมะ ในปรมัตถธรรม ร่างกายนี้เป็นเรือนรังของโรค ร่างกายเรานี้เป็นเรือนรังของโรค เพราะ โรคมันอาศัย

โรคอาศัยบนอะไร? เจ็บไข้ได้ป่วยมันอาศัยบนอะไร? มันอาศัยร่างกายของเราละ ถ้าเราไม่มีร่างกายเราจะเจ็บไข้ได้ป่วยไหม? เราไม่มีร่างกาย คุณเป็นทิพย์มันจะมีความรู้สึก มันจะมีความเจ็บไข้ได้ป่วยไหม? เวลาครูบาอาจารย์ท่านพูดนะ เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยนี้ให้เจ็บคนเดียว คือให้ร่างกายมันเจ็บไข้ได้ป่วย แต่หัวใจอย่าไปเจ็บกับมัน แต่ในเวลาเจ็บไข้ได้ป่วย หัวใจเราทุกข์ร้อนทั้งนั้นแหละ เจ็บ ๒ คนไป ร่างกายก็เจ็บ หัวใจก็เจ็บ หัวใจคือมันไม่เข้าใจสัจจะความจริง เพราะร่างกายนี้เป็นเรือนรังของโรค

นี่พูดถึงปรมัตถธรรมนะ แต่ถ้าในธรรม ในฆราวาสธรรม เห็นใหม่ นี่สิ่งที่เป็นมนุษย์สมบัติเป็นอริยทรัพย์ เพราะมนุษย์สมบัติ เราได้เป็นมนุษย์ขึ้นมา เพราะมนุษย์มันมีสิ่งที่เป็นประโยชน์ไป สิ่งที่เป็นประโยชน์ เราจะเป็นประโยชน์ได้ คุณิเราจะเจริญเติบโตเราต้องมีการศึกษา คนเราต้องมีการศึกษานะ มีวิชาความรู้เอาไว้ทำมาหากิน เรามีเขาวัวปัญญาขึ้นมาเพื่อเราจะเอาชีวิตเรารอดจากสังคม

สังคมนี่โหดร้ายนัก สังคมนี่เอาเปรียบเรานัก ความคิดเขาว่าอย่างนั้นนะ แต่มนุษย์เป็นสัตว์สังคม เราต้องอยู่กับสังคม เห็นใหม่ ในเมื่อสังคมนี่เราเกิดมาเป็นมนุษย์ สิ่งที่เราจะโตขึ้นมาได้ นี่ตั้งแต่เราเป็นเด็กขึ้นมา จนเจริญเติบโตขึ้นมา สิ่งนี้บุญพาเกิดนะ ถ้าบุญพาเกิดนะ ถ้าไม่เกิดเห็นใหม่ คุณิคนเราแห่งในท้องก็ได้ เกิดมาตั้งแต่เด็กน้อยๆ เสียชีวิตก็ได้ เกิดมาเป็นผู้ใหญ่ เสียชีวิตก็ได้

ที่นี้เราเกิดมาแล้วเราพบพุทธศาสนา พุทธศาสนาสอนเรื่องอะไร? สอนเรื่องให้รู้จักตัวเองไป รู้จักตัวเองรู้จักที่ไหน? รู้จักตัวเอง เห็นใหม่ ความคิดเรานี้เราเข้าใจโลกหมดนะ นักวิทยาศาสตร์เข้าใจถึงจักรวาลนี้หมดเลย แต่นักวิทยาศาสตร์ไม่เข้าใจตัวเอง นักวิทยาศาสตร์เข้าใจหมดเลย โลกจักรวาลนี้เข้าใจหมด นักวิทยาศาสตร์รู้ไปหมด แต่ไม่รู้รู้จักตัวเอง

นี่ก็เหมือนกัน นี่เราศึกษา ศึกษาเรื่องอะไร? ศึกษาเรื่องร่างกายของเรา เห็นใหม่ นี่หมอเวลาทางการแพทย์ อาจารย์ใหญ่ๆ คือเขาเสียสละร่างกายไว้ให้เป็นอาจารย์ใหญ่ของหมอ หมอศึกษาร่างกายของมนุษย์ เรื่องสารเคมี เรื่องต่างๆ เพื่อเอามารักษาคน เพื่อมนุษย์ แต่ถ้าเราศึกษา

ร่างกายของเรา เราศึกษาร่างกายของเราเพราะจิตมันโง่ ความรู้สึกเรามันโง่ นะ มันคิดว่าเป็นเรา เราเกิดมาเรานึกว่าเป็นเรา

มันเป็นเราจริงๆ เป็นเราโดยบุญ เป็นเราโดยสมมุติ นะ เกิดมาเป็นเรา เห็นไหม แต่ความจริงมันเป็นเราไหมล่ะ? ถ้าเป็นเราต้องสั่งได้ เวลาเราทำคุณงามความดีกัน เราอยากนั่งสมาธิภาวนา เราตั้งสัจจะกันคนละชั่วโมงหนึ่ง ๒ ชั่วโมง ห้ามมันเลย ห้ามเจ็บ ห้ามปวด ห้ามรู้สึก ถ้ามันเป็นของเรานะ เราต้องสั่งมันได้หมดเลย มันไม่ได้ชักอย่างหนึ่ง มันแปรสภาพไปตามธรรมชาติของมัน มันแปรไปตามธรรมชาติของมันโดยที่เราจะไม่ได้ทำอะไรเลย ถ้าเราไม่ศึกษาศาสนาพุทธ

พุทธศาสนา พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน พุทธะคือหัวใจของเราใจ หัวใจของเราศึกษาร่างกายของเราเองใจ ศึกษาร่างกายด้วยปรมัตถธรรม ไม่ได้ศึกษาร่างกายด้วยโลก ด้วยโลก ด้วยจินตนาการ ด้วยหมอ หมอเขาศึกษาเขาเข้าใจหมดนะ นี่ตอนนี้ดีเอ็นเอ เห็นไหม เขาถอดได้หมดรหัสมนุษย์ถอดได้หมดเลย แล้วพยายามจะสร้างตัวอ่อน สร้างเป็นมนุษย์ใหม่ขึ้นมา

นี่เขาพูดกันทางวิทยาศาสตร์นะว่าจะสร้างมนุษย์ขึ้นมา เพื่อเอาอวัยวะมาเพื่อรักษาผู้พิการลงทุน แต่ความจริงถ้าเป็นสังขารนะ ไม่ใช่หรือ สร้างมนุษย์คนใหม่ขึ้นมาก็เป็นมนุษย์คนใหม่ไม่ใช่ของเราหรือ ถึงจะเอาดีเอ็นเอของเราไปเพาะขึ้นมาเป็นมนุษย์คนใหม่ มันก็ไม่ใช่เรา เพราะถ้ามันไม่มีจิตปฏิสนธิมันเกิดไม่ได้ มันเกิดไม่ได้ มันเป็นมนุษย์คนใหม่ไม่ได้ มันปฏิสนธิขึ้นมา มันเป็นจิตดวงใหม่ จิตดวงใหม่นั้น ไอ้โง่นั้นก็มาเกิดใหม่ ไอ้จิตโง่นั้นก็มาเกิดในชีวิตใหม่ ในชีวิตใหม่เขาก็ห่วงชีวิตของเขา เราจะไปเอาอวัยวะของเขามารักษาชีวิตเราได้อย่างไร? อวัยวะเรา เราก็รักษาของเรา เห็นไหม

แต่เนี่ยคิดทางวิทยาศาสตร์นะ ถ้าคิดทางโลกนี้เด็กเรา ลูกเราขึ้นมาเราต้องมีการศึกษา เพื่อมีวิชาความรู้ไว้ประกอบสัมมาอาชีพของเขา ธรรมะจะเกิดขึ้นมาได้ด้วยจิตสงบของเรา ด้วยจิตที่มีสมณะธรรม ด้วยจิตที่มีความสงบ จิตที่มีความสงบเรามาศึกษาโครงสร้าง โครงสร้างที่เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เรื่องของเรานี้แหละ ศึกษาเรื่องของเรา เรื่องของร่างกาย

ถ้าเรื่องของร่างกาย นี่ซากศพมันศึกษาร่างกายมันได้ไหม? ซากศพมันศึกษาร่างกายไม่ได้เพราะมันไม่มีชีวิต มันไม่มีจิตวิญญาณ จิตวิญญาณได้ออกจากร่างนั้นไปแล้วเขาถือว่าเป็นคนตาย คนตายศึกษาร่างกายไม่ได้ ทีนี้คนเป็นร่างกายศึกษาร่างกายได้ไหม? สสารมันรู้จักสสาร

ไหม? สิ่งที่เป็นธาตุ เป็นวัตถุมันรู้จักตัวมันเองไหม? มันจะไม่รู้จักตัวมันเองเลย แต่! แต่มันอาศัยความรู้สึกใจ อาศัยหัวใจที่เกิดเป็นมนุษย์ เพราะเกิดเป็นมนุษย์นี้ปฏิสนธิจิตเกิดในใจของมารดา

ไข่ฟองเดียวนี้แหละให้เราเป็นมนุษย์อยู่นี้ ไข่ฟองนั้นให้เราเป็นมนุษย์ด้วยบุญกุศล มันสืบทอดมาเป็นชีวิตมาในครรภ์ของมารดา ๕ เดือน แล้วคลอดออกมา แล้วเจริญเติบโตมา อย่างมากชีวิตหนึ่งก็ ๑๐๐ กว่าปี นี้ ๑๐๐ กว่าปีแล้วต้องตายไป นี้ผลบุญ ผลของวิญญูะมันจะหมุนเวียนไปโดยธรรมชาติของมัน

นี่ศึกษาทาง โลกนี้เป็นธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใช้ไหม? แต่ถ้าเราศึกษาของเรา นี่นักวิทยาศาสตร์รู้ไปเรื่องจักรวาลทั้งหมด แม้แต่โลกเราเองนี่นะ การพิสูจน์ทางโลก โลกเรา ในผิวโลกของเรา ในแกนของโลกเรายังค้นคว้ามันไม่จบเลย แต่เราไปศึกษาอวกาศ เราจะไปดวงจันทร์ เราจะไปดาวอังคารกัน แต่เราไม่เข้าใจเรื่องโลก

นี่ก็เหมือนกัน เราเข้าใจไปหมด ชีวิต สัมมาอาชีวะ สังคม เรื่องของคนอื่นเรารู้ไปหมดเลย แต่เราจะไม่รู้จักรื่องของเราเองเลย ถ้าเราไม่รู้จักรื่องของเราเองเลย ปรมาัตถธรรมไม่เกิดที่นี้ไง นี่การเกิดและการตาย สิ่งที่เกิดและตาย การเกิดนี้มาจากไหน? ชีวิตนี้มาจากไหน? นี่บุพเพนิวาสานุสติญาณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าย้อนอดีตชาติไป เราก็ก็นึกว่าจิตนี้มาจากไหน? มนุษย์มาจากไหน?

ถ้ามนุษย์เหมือนกัน พ่อแม่คนเดียวกันลูกต้องมีบุญญธิการเหมือนกัน ต้องมีนิสัยใจคอเหมือนกัน เพราะพ่อแม่คนเดียวกัน พ่อแม่ต้องการให้ลูกเป็นคนดีหมดเลย แต่จริงๆ แล้วมันเป็นกรรมของเขา มันเป็นสังกรรมของเขา กรรมของเขาที่เขาทำคุณงามความดีมา เขาจะมีปฏิภาณไหวพริบของเขามา

ถ้าเขาทำ เห็นไหม คุณสิคนบางคนเกิดมานี้ปัญญาปานกลาง ปัญญาฉลาด ปัญญาต่างๆ แต่ฉลาดขึ้นมาจากไหน ถ้าฉลาดด้วยกิเลส ฉลาดมันเอาเปรียบตัวเองก่อน เอาเปรียบตัวเองก่อน แต่กิเลสมันไม่เห็นว่าเขาเปรียบตัวเองก่อน คิดว่าที่เราได้มานั้นเป็นประโยชน์ของเราทั้งหมด แต่ถ้าเป็นธรรม เห็นไหม คุณสิองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระโพธิสัตว์เสียดลามา พระเวสสันดรเสียดลามา

นี่แม่แต่ลูกของตัวเองนะ พ่อแม่ที่เป็นสุภาพบุรุษใครบ้างไม่รักลูก ใครบ้างไม่รักภรรยา แต่เวลาเขามาขอ ด้วยความสุภาพบุรุษที่รักมาก ห่วงแหม่นมาก แต่ต้องเสียดสละออกไปมันเจ็บปวดหัวใจมากนะ แต่ทางโลกไม่คิดกันอย่างนั้น คิดว่าเห็นแก่ตัวใจ ทำไม่ไม่สละตัวเอง ก็เขาไม่ขอเรา เราเป็นหัวหน้าครอบครัวใช่ไหม? คุณสิในครอบครัวเราถ้าเกิดต่างๆ เรารับผิดชอบเองใช่ไหม? เราจะต้องรับผิดชอบเอง เรารับผิดชอบต่อได้หมด เรายอมเผชิญภัยทั้งหมดเลย เราขอให้ครอบครัวเราอยู่ร่มเย็นเป็นสุข

แต่นี้เขาไม่ขออย่างนั้น เขาขอลูก ขอภรรยา เขาขอลูก ขอภรรยา นี่มันกระชากหัวใจไป เพราะพระเวสสันดรเป็นสุภาพบุรุษนะ เป็นนักรบ สร้างมาเพื่อเป็นนักรบ กองทัพนี้เวลาประจัญบานยึดเมืองเขาได้หมดเลย แต่เวลาต้องเสียดสละลูกมันเจ็บปวดหัวใจไหม?

นี่พูดถึงการเสียดสละใจ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ต้องเสียดสละลูก เสียดสละเมีย เสียดสละออกไปเพื่ออะไร? เพื่อโพธิญาณ แต่ขณะที่เป็นพระเวสสันดรก็ยังไม่สำเร็จ เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใช่ไหม? นี่ต้องสร้างสมบุญญาธิการมา สิ่งที่เราสร้างมา มันเป็นการสะสม ในพันธุกรรม ในการตัดแต่งหัวใจ การเตรียมความพร้อมมา เราถึงเกิดมาที่เราเกิดมาจากไหน? สิ่งที่เกิด เกิดมาจากไหน?

นี่กรรมดีกรรมชั่วพาให้เราเกิด ถ้าเกิดแล้วเรามีสติของเรา เรามีสติสัมปชัญญะในการรู้สึกตัวของเรา อาชีพการงานเราต้องรักษา อาชีพการงานต้องมี ในเมื่อเราเกิดมาเป็นคน เราเกิดมามีหน้าที่การงาน มันหาปัจจัยเครื่องอาศัย แต่เครื่องอาศัยแล้ว ถ้าเราทำดีแล้ว ถ้ามีสติสัมปชัญญะมันพออาศัยแล้ว มันพออาศัย อย่าโลก อย่าโลกคือต้องการสะสม ต้องการได้ความมั่นคง

ไม่มีอะไรมั่นคงเลย มันแปรสภาพตลอดเวลา กาลเวลาแปรสภาพ ชีวิตนี้มันต้องเคลื่อนไปเป็นธรรมดาของมัน ในเมื่อมันเคลื่อนไปเป็นธรรมดา เราพออาศัย พอเป็นไป นี่ชีวิตเป็นอย่างนี้ แล้วถ้าเรามีหัวใจที่เป็นธรรมนะ มันจะค้นคว้าหาตัวเอง หาความสงบของใจ ใจหาความสงบให้ได้ ถ้าจิตมันสงบเข้ามา ถ้ามันจะมาเอาความสงบ สงบของใคร? สงบของกิเลส มันว่าว่างๆ ว่างๆ สงบของกิเลสมันอ้างอิง ความว่างของกิเลสนะมันอ้างอิงธรรมะ แล้วมันบอกนี่การเกิดดับ คือความคิดเกิดดับ แต่ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ใช่ความคิดเกิดดับ

ความคิดเป็นสิ่งที่ เป็นสามัญสำนึก เป็นสัญชาตญาณของเราให้ศึกษาออกไป แล้วความคิดนะถ้ามีสติ มีความสงบของใจเข้ามา นี่มันปล่อยความคิดนั้นเข้ามา พอปล่อยความคิดเข้ามา เห็นไหม มันไม่ใช่เกิดดับที่ความคิด ความว่างมันไม่ใช่ว่างที่ความคิด มันว่างที่ตัวของมัน ถ้าวางที่ตัวใจ แม้แต่เดี๋ยวนี้ละในศาสนา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก

“กึ่งพุทธกาลศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่ง”

การเจริญอย่างนี้ เจริญด้วยพุทธปัญญา ไม่ใช่เจริญด้วยไสยศาสตร์ เจริญด้วยความคาดหมายว่าสิ่งนี้เป็นสมณะ สิ่งนี้เป็นความว่าง เข้าใจว่าความว่างเป็นนิพพานกันไปเลยนะ ความว่างเป็นนิพพาน อวกาศก็เป็นนิพพาน สรรพสิ่งต้องเป็นนิพพาน ในโองในใหม่มันมีความว่างก็เป็นนิพพาน มันไม่เห็นเป็นนิพพานเลย มันไม่มีใครรับรู้มัน มันไม่มีใครเป็นเจ้าของมัน มันไม่มีใครถอดถอนความยึดมั่นถือมั่น ถอดถอนอุปาทานในใจของตัวเอง แต่เวลาจิตของเรา ถ้ามันจะว่างมันจะถอนอุปาทานได้มันต้องเป็นสมณะ มันต้องเป็นสัมมาสมาธิ

สัมมาสมาธิเกิดอย่างไร? แม้แต่สมาธิยังไม่เข้าใจเลย แล้วสอนกัน สอนว่าพุทธปัญญา พุทธปัญญา ปัญญาของใคร? มันปัญญาของฤๅษีชีไพร องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปฏิเสศมานะ เป็นเจ้าชายสิทธัตถะปฏิเสธกับอาฬารดาบส อุทกดาบส เห็นไหม สมาบัติ ๘ ปฏิเสศเลย เพราะสมาบัติมันก็เหมือนกับนี่ คุณติ คุณากาศมันเปลี่ยนแปลงติ คุณมพัตมาติ คุณอายุมันเกิดขึ้นมาแล้วมันก็ดับเป็นธรรมดา อารมณ์แปรปรวนมันก็เป็นธรรมดา

นี่ทุกขขนาดไหนนะ ถ้าเรามีสติขยับยั้งไว้เดี๋ยวมันก็ต้องดับไปเป็นธรรมดา แล้วมันได้อะไรขึ้นมาละ? เพราะมันไม่มีสติ เห็นไหม นี่นาโน นาโนของจิต พุทโธ พุทโธ พุทโธ ขยับยั้งมันเพื่อสะสมมัน เพื่อสะสมความว่าง เพื่อสะสมความเป็นจริงขึ้นมา ถ้าความว่างขึ้นมาอย่างนี้มันมีความสุขมาก มันสะท้อนหัวใจมากนะ สมาบัติอย่างนี้มันมีอยู่กับเรา มันหาได้กลางหัวอก แต่เราไปหาสมาบัติภายนอกกัน เห็นไหม

นี่ที่มนุษย์สมบัติๆ สมาบัติข้างนอกมีคุณค่าไหม? มี มีคุณค่าสำหรับใช้จ่าย เพื่อการใช้สอยของโลก แต่หัวใจเราละ สิ่งที่มีคุณค่ากับเราละ? ทำไมเรามองข้ามมัน เห็นไหม เอาเปรียบตัวเองเหยียบย่ำมัน ทำลายมัน เพื่อไปเอาสมาบัติข้างนอกมาให้มีคุณค่ามากกว่ามัน แล้วเราก็หลงไปกับมัน แล้วคุณค่าที่ความจริงในหัวใจทำไมมันไม่รู้จัก ทำไมมันไม่หา

นี่คนต้องมีปัญญา นะ คนคิดอย่างนี้ได้ต้องมีวาสนา ถ้าคนมีวาสนาแล้วเขาจะคิดของเขา อาชีพ การงาน ปัจจัยเราก็ทำ โลกหนึ่งคนมี ๒ เท้า เท้าหนึ่งเราต้องก้าวไป อีกเท้าหนึ่งเพื่อตัวเรา เพื่อตัวเรา เพื่อเสียดละ เราเสียดละไป เราเสียดละด้วยปัญญา เราไม่ได้เสียดละด้วยความที่ไม่ มีวุฒิภาวะ จะเที่ยวเสียดละโดยไม่ได้อะไร เราเสียดละ เราเสียดละสิ่งที่ดี เราเสียดละสิ่งที่เป็น คุณประโยชน์ สิ่งที่เป็นประโยชน์กับ โลกมันถึงเป็นสัจจะความจริง

เสียดละจากภายนอก แล้วเสียดละอารมณ์ เสียดละความคิด ถ้าไม่มีความคิดมันจะ เสียดละไปได้อย่างไรถ้ามันไม่มีสติ ความคิดอยู่ไหนยังไม่รู้จักมันเลย แล้วเอาอะไรไปเสียดละ เราไม่มีของในมือเรา เราจะเสียดละไปได้อย่างไร? เราจับต้องอะไรไม่ได้เราเอาอะไรไปเสียดละ เห็นไหม

นี่มันไม่เข้าใจอะไรกันเลยนะ แล้วก็อ้างธรรมะกัน อ้างธรรมขององค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าโดยกิเลส โดยมาร แต่ถ้าเป็นสัจจะความจริง เราตั้งสติของเรา มันจะมีวุฒิภาวะ เราเสียดละเป็นวัตถุ แล้วเราเสียดละเรื่องสิ่งที่กิเลสมันพอใจ เราเสียดละขนาดไหนก็แล้วแต่ มัน จะทรงตัวของมันเองขึ้นมา มันจะเป็นอิสรภาพของมันขึ้นมา แล้วเรามีสติสัมปชัญญะออกหรือคั้น นี่วิปัสสนา มันเกิดตรงนี้

ศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่งปัญญา ปัญญา มันเกิดตรงนี้ ปัญญาไม่ใช่เกิดจากความคิดเรา หรอก ความคิดเรานี้โลกีย์ปัญญา ปัญญาของโลก ปัญญาของกิเลส ปัญญาของมาร แล้วอ้างอิง ธรรมะว่ารู้ๆ ไปกล่าวคู่ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สมบัติของเขาทั้งนั้นเลย สมบัติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางธรรมวินัยไว้ แล้วเราไปยึดมันถือมันว่าเป็นของ เรา นี่มันเป็นปริยัติ มันเป็นการศึกษาวิชาการของคนอื่นเขา แต่เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัม พุทธเจ้าเป็นศาสดาของเรา

เราศึกษามาเพื่อปริยัติ ปฏิบัติ เราศึกษามาเพื่อปฏิบัติเอาใจเราไป ถ้าเอาใจเรา นี่เป็นสมบัติ ของเรา สุข ทุกข์เป็นความสุขของเรา นี่ทุกข์ก็ทุกข์ของเรา สุขก็สุขของเรา รู้สึกก็รู้สึกของเรา ผิด ก็ผิดเรา ถูกก็ถูกเรา แต่มันผิดโดยธรรมชาติ ผิดโดยธรรมชาติเพราะมันมีวิชา มีสิ่งเร้าที่เราไม่ เข้าใจมัน แล้วเราสร้างสติขึ้นมามันเป็นสิ่งที่เป็นธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้ว เราพยายามปลุกขึ้นมา แล้วเราทำของเราขึ้นมาได้มันจะเป็นสมบัติของเรา

พอมันเข้าไปเห็นสักจะความจริงนะ มันรู้แจ้งในความเป็นจริงนะ จะซึ่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามากกว่ามันเป็นความลึกลับ มันเป็นเส้นผมบังภูเขา พวกเรามองนี่เส้นผมบังภูเขาไม่รู้หรอก นี่ก็เหมือนกัน มันเห็นความเห็นผิวนิคิดเดียวในหัวใจ แต่เพราะมันเป็นจุดศูนย์กลางเห็นไหม ดูความเร็วของยานอวกาศที่มันออกไปนอกโลกสิ ถ้ามันผิวดองสามมันไปคนละมิติเลย

นี่ก็เหมือนกัน ความคิดมันเล็กน้อยมาก แต่มันอยู่ที่กลางหัวของเรา พอมันคิดแวบไป มันคิดผิวนิไปหมดเลย เสียหายหมดเลย ความคิดเรานี้เสียหายหมดเลย เห็นไหม เราถึงต้องตั้งความสงบของใจเข้ามาให้มันนิ่ง ให้มันหยุดก่อนมันถึงจะรู้สิ่งต่างๆ เราไม่หยุดเลย เราไม่เคยค้นคว้าเลย บ้านเรานี้ เราทำความสะอาดในบ้านเราเพื่อความสะอาดในบ้านเราใช่ไหม? นี่เราไปรู้เรื่องอื่นหมดเลยแต่บ้านเราสกปรก

นี่ก็เหมือนกัน ความคิดในใจเรามันทุกซอกทุกมุม เห็นไหม นี่จะบอกว่ากรรมจากข้างนอกนะ เราไปเห็นแต่ว่าการกระทำเป็นกรรมดีกรรมชั่ว แต่ถ้ามันรู้จักเรื่องของใจนะ กรรมดี ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว คนลองทำกรรมแล้วจะปฏิเสธกรรมเป็นไปไม่ได้หรอก เขาทำของเขาไว้ขนาดนั้น เขาทำลายหัวใจของคนตั้งครึ่งประเทศ ก่อนประเทศ แล้วจะบอกให้ยกเลิกกันๆ กรรมอันนี้มันยกเลิกไม่ได้หรอก มันทำไปแล้วคือทำไปแล้ว

พระทำผิวดองปลงอาบัติ เห็นไหม ปลงอาบัติคือว่าเริ่มต้นใหม่ แต่กรรมก็คือกรรม ทำมาแล้วนะ สิ่งที่ทำมาแล้วคือทำมาแล้วใช่ไหม? กรรมมันมีของมัน นี่ใจกรรมดี กรรมชั่ว แล้วเราเกิดมานี้เราเกิดมาเพราะอะไร? แล้วเรามาที่นี่เราตั้งสติดีไหม? องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนไว้ชัดมาก

“สิ่งใดทำแล้วเสียใจภายหลัง ร้องไห้ สิ่งนั้นไม่ดีเลย”

แล้วปัจจุบันทำไมไม่ตั้งสติ ทำแต่กรรมที่ดีๆ สิ นี่ทำแล้วพอเวลากรรมมันให้ผลแล้วก็เสียใจๆ แล้วจะปฏิเสธ แล้วจะลบล้างมัน เป็นไปไม่ได้ เป็นไปไม่ได้ ทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว เป็นสัจธรรม มันเป็นความจริงแล้ว.. เราเป็นชาวพุทธ ถ้าเรามีสติ เราเชื่อมั่นในสัจธรรม แล้วเราศึกษาของเรา นี่มันเป็นสันติทวิภูโกณะ ใจเราจะรู้เองเห็นเอง ใครหลอกเราไม่ได้หรอก

นี่เขาจะสอนขนาดไหน เขาบอกขนาดไหน แต่เราทำ เราประพฤติปฏิบัติของเรา เราค้นคว้าของเรา แล้วเราเข้าไปรู้จริงเห็นจริงนี่ใครหลอกไม่ได้ มันเป็นอันเดียวกัน อริยสัจมีหนึ่ง

เดียว สุขทุกข์มีอันเดียว อันเดียวจริงๆ แต่อไกรยาอาการนี้ร้อยแปดพันเก้า แล้วแต่จริตนิสัยของคน แต่ถึงที่สุดแล้วมีหนึ่งเดียว สุขกับทุกข์เท่านั้น แล้วเกิดกับดับเท่านั้น แล้วจะพ้นได้จากการกระทำของเรา

ทำดี เห็นไหม ดีจากข้างนอก ดีจากข้างก็คือดีแบบโลก ดีแบบธรรมเราอยู่โคนไม้กัน นี้คุณรูปขมูต ดีของเรา ดีของศาสนา หลวงตาท่านบอกว่า “มหาวิทยาลัยในป่า” ศึกษาค้นคว้าเรื่องของเรา แล้วจบสิ้นกระบวนการของเราละ

“ใจดวงหนึ่งสู่ใจดวงหนึ่ง”

ใจทุกๆ ดวงใจก็เหมือนใจเรานี่แหละ ถ้าเราเข้าใจใจเราจบแล้วนะ เราจะสงสัยอะไร? เรา จะสงสัยอะไร? ทุกดวงใจเป็นอย่างนี้ แต่เขาไม่เห็นใจของเขา เขาเหยียบย่ำใจของเขา เห็นสิ่งที่เป็นโลกธรรม ๘ มีลาภเสื่อมลาภ มียศเสื่อมยศ เห็นสิ่งนั้นมีคุณค่าเขาถึงเหยียบย่ำเขา น่าเสียใจมาก แต่นี้เพราะกรรม ด้วยความเห็น ด้วยทิฐิมานะ แต่ถ้าเรามีการศึกษา เรามีบุญกุศลนะ เราหลบ หลีกมา แล้วเอาใจของเราได้นะ เอาใจของเราได้ เห็นไหม

นี่ต้นไม้ ต้นโพธิ์ สิ่งที่เป็นที่ร่มรื่นของสัตว์โลกมันจะเป็นที่อาศัยได้นะ เอาใจของเราให้ได้แล้วประเสริฐที่สุด เอวัง